

Sense destí

Un relat de: [ROSASP](#)

De cop i volta res semblava fora de lloc...

Primer va estar un moment concret, ara no recordo amb claredat el contorn de les imatges, només aquell esguard calmos que unia el moviment de moltes coses que res tenien en comú.

Ara, cada cop es repeteix més sovint aquesta sensació de compartir espai amb el conjunt de batecs improvisats que m'acompanyen fins a casa.

Asseguts en un banc de la plaça de l'estació dos homes d'avançada edat parlen i remenen bosses de plàstic mig rebregades. En treuen de dins restes d'entrepans i botelles de plàstic amb una mica d'aigua.

Mentrestant, un altre home d'uns cinquanta anys, crida bellugant els braços descompassadament. Ningú l'escolta; ja fa uns dies que parla dirigint-se a tots i a ningú, mentre gesticula exageradament i sembla perseguir quelcom invisible amb les mans i la veu.

De tant en tant, fa una petita pausa i torna a entrar en aquell món tan incompreensible i llunyà per a tothom.

També forma part d'aquell estrany trencaclosques que compona el bellugar pintoresc de la plaça.

Començo a pujar les escales de fusta de la passarel·la que creua per sobre de la via dels trens. Tenen una alçada que se'm fa feixuga si perdo el ritme, per això agafo impuls ja des del primer esglaó i les faig d'una tirada.

Justament allí, coincideixo moltes vegades amb un grup de joves xinesos, que baixen pausadament mentre conversen plegats. Les seves veus sense estridències m'arriben a les oïdes com un murmurí estranyament melòdic i distant, que acarona l'esforç de les meves cames.

Dos xicotets de color, alts i espigats conversen amb el cos repenjat a la barana, tot mirant el lent moviment de l'estació. Riuen sorollosament i els sons s'escampen espontanis; ja abans d'arribar a la seva alçada se'm va dibuixant un somriure obert.

Les andanes gairebé estan buides i els trens aturats semblen dormir la migdiada. Un d'ells té els vagons guarnits amb graffitis de colors; aquella barreja de formes i tonalitats cridanera i estrambòtica dóna un esguard viu a tanta ferralla.

Una mena de teulat acull plomes i algun colom mort, barrejat amb la pols de molt dies de sequera. Aquesta estructura metàl·lica va estar motiu de controvèrsia, pel fet de trencar l'harmonia de l'entranyable edifici de l'estació.

Quan passo per sobre de les vies sento com es belluguen les vides, sense saber-ne el destí. Només contemplo amb suavitat, sense pretendre trobar-hi raons amagades, sense fer córrer o alentir el temps, intentant no ficar massa adjectius a les sensacions que neixen.

Davant meu una nena sud-americana fa saltirons juganers, seguint una mica de lluny als seus pares. Té els cabells extremadament negres i els duu recollits en una cua alta que talla rítmicament l'aire, mentre entona amb veu melosa una cançó pel senzill plaer d'escoltar-se.

De vegades en un trajecte d'uns escassos cinquanta metres que té la passarel·la arribem a creuar-nos molts petits móns ben diferents.

Faccions, llengües i cultures diverses, amb somriures, il·lusions, neguits i solituds aïllades que es toquen subtilment per uns instants.

Res està fora de lloc, quan així ho puc percebre. Des de l'home que parla sol, fins algun colom mort que es van desfent lentament, mentre el vent els hi belluga les deslluïdes plomes.

Els paisatges urbans estan canviant contínuament i encara més la meva forma de sentir i processar-los.

Les classificacions, les llistes que havia après a confeccionar se m'han quedat obsoletes. No necessito inventaris i definicions exactes, perquè tot es vesteix i es despulla a cada moment.

Miro i respiro el que veig, tal i com m'arriba. Sento els rostres, les passes, l'escalfor del sol, la lluïssor dels colors.

Vibracions que només es deixen endevinar quan em deixo anar, oblidant temporalment tanta rigidesa en la percepció de les imatges i en les pautes de conducta emmagatzemades al llarg del temps.

Començo a comprendre el concepte de subjectiu des de molt endins, quan observo com un mateix fet canvia de la nit al dia, depenent de a qui li arriba, de com arriba, del moment precís i de l'estat d'ànim.

De vegades noto com les paraules també esllangueixen i s'esquerden quan s'afilieren sense clemència, intentant explicar-ho tot fil per randa.

Se'm fa estrany i alhora m'allibera saber que en ocasions ja no cerco res determinat. Em limito a observar, mentre tota jo sencera camino conscient per aquella passarel·la que no té absolutament res d'especial, però on tinc la impressió d'enlairar-me per sobre d'allò que és de tot descriptible.

Els pensament i les sensacions van i venen sense aturar-se en aquest continu viatge. Formen part d'una ínfima

fracció de cada vida que passa, talment com el moviment dels trens que pentinen l'andana...

Haikus sense destí

Ferralla de veus
en un calaix d'adjectius,
com pesen els mots.

Gàbies reixades
recullen dolls de vida,
s'escola la llum.

Principi i fi
entre cada glop d'aire,
el cercle s'estreny.

El frec d'un nou pas
desgasta les escales,
recull temps caduc.

Batega l'espai...
un transparent parpelleig
vesteix l'andana.

El gest d'una mà
regalima el desig
d'un constant retorn.

Plou realitats,
noves percepcions llisquen
pel tacte del cor.

Ventades d'oblit
eixuguen plors de vidre,
s'entelen els ulls.

El cel es desfà,
mentre es fon tot plegat
quelcom neix de nou.

Anar i venir...
instants que es desfullen
besen l'estació.